

LA MORT DE LLÀTZER

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

La mort, quan la toquem de prop, sempre ens qüestiona i produeix en nosaltres molts sentiments contraposats... ho sabem per experiència.

«Sí, ja sé que ressuscitarà el darrer dia» digué Marta, la germana de Llätzer, a Jesús, «però si tu haguessis estat aquí, no s'hauria mort el meu germà...». Les persones que estimem no voldríem que marxessin mai. En realitat estem fets per viure. Tots portem dins del nostre ésser un desig insaciable de vida. La narració de la malaltia i la mort de Llatzer està envoltada de reaccions i sentiments de tota mena: el desconcert dels deixebles, les queixes de les germanes, el plor de Jesús, els comentaris dels jueus... i tot es va encaminant cap al moment culminant i de màxima tensió: «Traieu la llosa».

Jesús havia dit: «JO SÓC la resurrecció i la VIDA, els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, no moriran mai més». Jesús parla d'una resurrecció present, no de la dels darrers temps. «Qui estima no mor», havia dit i això és el que dóna sentit a tota la nostra vida... En realitat tot aquest llarg passatge està centrat en aquest JO SÓC. Jesús és el veritable protagonista, no ho és Llatzer. Jesús dóna la Vida tal com la Paraula de Déu, al principi, donà la vida al món i a tota criatura; però Ell encara supera aquest principi: Ell venç la mort, a la qual estava supeditada, fins aquell moment, tot ésser humà.

Jesús, primer, deixa que les lleis de la naturalesa facin el seu curs. Espera que passi el tercer dia quan, segons els jueus, l'ànima se separava definitivament del cos. Permet la confusió dels deixebles, que no comprenen la seva decisió aparentment voluble. Participa del dol de Marta i Maria, desconsolades i abatudes per la mort del germà. Plora per l'amic tan estimat. Calla davant les murmuracions dels fariseus. No s'estalvia gens la realitat, per amarga i dolorosa que sigui. Jesús és la Vida i ho és enmig de la mort i la feblesa.

Després, invocant el Déu de la vida, cridà amb tota la força: «Llatzer, surt fora» i llavors els digué: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar».

En el nostre camí cap a la Pasqua potser també nosaltres hem de revisar quines traves ens mantenen atrapats dins el nostre sepulcre: por, incoherències, rutines, ressentiment, insensibilitat davant el dolor i la injustícia, egoisme..., i demanar a Jesús que la seva Paraula, que tot ho pot, faci apartar la llosa que no ens permet veure la llum, que ens priva de la joia de viure, que tregui de nosaltres tot allò que ens manté lligats, presoners de qualsevol opressió i ens impedeix de viure lliures i alliberats, d'estimar a fons perdut, de perdonar sempre, de fer camí sense por, amb esperança i confiança. El nostre horitzó és la plenitud de la vida, d'una vida per sempre, quan la mort haurà estat vençuda definitivament.

«Jo sóc la resurrecció i la vida, els qui creuen en mi, encara que morin viuran». «Ho creus això?» ens diu avui Jesús a cadascun de nosaltres... Davant d'aquesta afirmació tan rotunda, el misteri que envolta la nostra vida i la nostra mort, queda il·luminat i transformat. Només podem respondre amb una fe senzilla i confiada: Crec, Senyor!